

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:7

Onder redactie van **Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink**

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Koppers, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr A. Ringnald, Soerabaja; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie (tijdelijk):

Ds K. SCHILDER, Mathenesserlaan 45a, Rotterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f750 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 35 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Slotaccoord (1 Cor. 15:8). — Kerkelijk Leven: „Wij“-preken. — Rondom het Zakenleven: Over „Laten“ ca. II. — Uit de Historie: Kuyper's Bekeering. — Zending en Evangelisatie: Kagawa en de Koninkrijk-Gods-beweging. — Perschoonw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

Slotaccoord.

En ten laatste van allen is hij ook van mij, als van een (den) ontijdig (onrijp) geboren gezin.

1 Cor. 15:8.

„Als 'tkindje binnenkomt, lacht heel het huisgezin“, o ja. Maar daar zijn soms uren, waarin iets anders waar wordt: als 'tkindje binnenkomt, schreit heel het huisgezin. Komt daar een „kind“ in de familie, dat eer het nog geboren werd, reeds stierf, dat dus zijn oogen niet heeft kunnen openen voor het licht, hetwelk toch onbarmhartig over zijn onrijp, ellendig lichamelijke bestaan, waarin geen leven was, zich uitgoot, welnu, dan schreit daar heel 'tgezin, omdat de blijde hoop bedrogen, het hart gekrenkt, en het oog nog op een gruwel werd onthaald.... men doet „het“ dan maar liefst zoo gauw mogelijk weg....

Nu, zó ongeveer was het met den man Paulus gesteld, toen de Verhoogde Christus hem daar ineens binnenbracht in den kring, het gezin, der ambtelijke, geroepen, missionarissen van het Nieuwe Testament. In een oogenblik had die Christus dezen Paulus gegrepen, vastgezet, omgeworpen, en tot apostel beroepen. Hij had zich aan dien Paulus laten zien. En dat persoonlijk „zien“ van den verzezen Christus was voor dien Paulus geweest het beste bewijs van de echtheid en de onontkoombaarheid van zijn apostolische roeping. Maar toen de verschijning van den Christus en het woord der roeping tot hem kwamen, toen was hij niet gereed. Hij was als kind in 'tambts-gezin lang niet voldragen. Anderen waren langzaam, rustig, voorbereid op hun ambtswerk; Hij evenwel was er ineens midden in gezet; zijn oogen konden niet tegen zó fel licht, zijn ooren niet tegen dit nieuwe geluid. Hij kwam als jongste den apostolischen kring binnen; en ja zeker, hij leefde, maar het was alsof hij nog dood was, alsof hij de misgeboorte was in het beproefde gezin der helden-sprekers van den nieuwen dag.

De schrik sloeg dan ook de familie om het hart. Dóze, — is die....? Moet hij...., en dan met óns mee??

Ja, zeker, zoo moest het. Voor hen, en voor ons. Voor hen. Ze waren een „mooie“ kring van patriarchale verschijningen zoo langzamerhand geworden. Ze hadden den voorrang boven de anderen; waren goed voor de armen; spraken recht; en waren ook als apostelen geconsolideerd: de 12, u weet wel. Eén was er onder hen, van wien verteld werd, dat hij zou blijven leven, tot dat de Meester weer kwam in de wereld; deze discipel zou nu heusch niet sterven. Nietwaar, dat is de weleerwaarde verschijning in den kring; als deze binnenkomt, buigt heel het huisgezin. Ook hadden ze reeds officieel vastgesteld, welke de kenmerken van het apostelschap waren, en hadden, omdat de Meester er niet meer bij was, om zelf te beroepen — zou Hij het soms vergeten hebben, in die 40 dagen?, jammer, dat ze het niet gevraagd hadden — en hadden zelf een apostel gekozen. Of eigenlijk, een tweetal hadden ze den afwezigen Meester aangeboden, waaruit Hij bij lotsbeschikking wel zou kiezen. En zoo was de kring weer gesloten. En was Johannes zeer eervol, en mochten ze er allen wel zijn.

Maar toen kwam de Meester zelf, en liet zich zien aan Paulus. En Hij riep hem. En zei, dat hij was aangesteld tot het apostelambt. De man was nog niet rijp, en kon de openbaring lang niet aan, die hem hier overweldigde. Maar de

Meester had gesproken, aan Ananias' woord viel niet te twijfelen.

Toen hebben zij verstaan, dat hun Meester, daar achter de wolken, wegen heeft, hooger dan hun wegen, gedachten, anders dan de hunne. En dat Hij, Zijn kerk stichtend door Woord, in Geest, langs wegen van het ambt, zich niet bindt aan zulk menschenmateriaal, dat bij menschen is gekeurd en goedgekeurd. Doch dat Zijn roeping soeverein is, en persoonlijk, en onbetwistbaar.

En ook voor óns is het zoo goed, dit nu te weten. Paulus zegt: mij is de Levensvorst verschenen „ten laatste van hen allen“. Dat wil — vooral in Corinthé — duidelijk en dadelijk zeggen: met die ambtsdragers-roepende verschijningen des Heeren Christus is het nu voorbij. De periode der aanstellings-, der roepings-, der preek-inhoud-gevende verschijningen is nu na mij voorbij. Zoo weet Paulus zich den laatste van den apostolischen kring.

Eens was er nu een kring van twaalf patriarchen geweest. En daar was toen een laatste gekomen: Benjamin. En heden waren er zoo twaalf apostelen gekozen. Hun roeping tot het slechts éénmaal opgelegde ambt was met de zijne afgevoerd: hij was de Benjamin in dit gezin. Maar toen dit laatste kindje binnenkwam, schreide heel het huisgezin: ben-oni.

Waarom? Is dát nu het slotaccoord van de ouverture van het Nieuw Verbond?

Ja zeker. Het Nieuwe kan daartégen.

Het Oude Testament, dat ziet een Mozes op een hoogen berg gaan, om alléén „met God alléén“ te zijn. Hij; een ander kan en mag dit niet. Die man moet sterk zijn, en zeer schoon; hij alleen kan het uithouden bij dien hoogen God. En hij komt blinkend weer, en hij alleen is dan de schoone man; de anderen zijn allen dof, en zonder glans; die ééne man, die Mozes, moet dan een doek doen voor zijn al te schoon gelaat, want men houdt het niet eens uit bij dat afgeleide licht van Mozes. Vader, mijn vader, wagen Israëls en zijne ruiters. En zoo had Israël veel „vaders“: de lijn was immer hiërarchisch, en vol praal, dat is op aarde: vol van tegenstellingen. Vader Elia, en Vader Elisa, en Vader David, en Vader Hoogepriester. Maar toen de Zoon gekomen was, toen zei Hij, eens voor al: op aarde zult gij niemand meer uw vader noemen. De laatste der profeten van den ouden dag ging in dienzelfden tijd van 'tspreken van den Zoon glansloos onder in een kerkerhol, onthoofd: en de slot-acté van de apostel-roeping daarna was heelemaal zonder eenige plechtigheid. Zoo echt het tegendeel van wat een ceremonie-Meester doet. De ouverture van de ambts-verkiezing van het Nieuwe Testament is het tegendeel van een plechtigheid geworden. „Vader Paulus“ — dat zal een ketterij nu worden, voor wie het zegt.

Twaalf apostelen, twaalf patriarchen, tweemaal twaalf namen beteekent dat in de fundamenten der nieuwe hemelstad. Maar het leek er weinig op: het laatste kindje leek wel doodgeboren.

Dit is nu Nieuw Verbond. De laatste, die de rij besluit, is zonder eenigen glans; geen mensch die vraagt: och, doe toch een doek voor uw gelaat, wij kunnen daar niet tegen, dat gij zoo schitterend zijt gedaald van God. En zó was het nu goed. Zoo werd het Nieuwe Verbond krachtig ingeleid. Zoo kwam het Woord weer op zijn plaats; en werd zijn dienaar heel en al van glans beroofd. Zoo is er de brug der zuchten tusschen den Dooper en den nieuwen patriarchenkring, die echter alle patriarchale waardigheid verloren hebben.

Want waar het Woord vervuld wordt, daar is zijn drager heel en al verbleekt, opdat de God die spreekt zij alles; zulks in allen. Allen die van de kerk zijn blinken, allen hebben het ambt; allen heeten misgeboorten en eerstelingen van Gods kracht; want het materiaal, dat in Gods hand is, dat dwingt of remt die hand niet; omdat het door dezelfde hand bereid is. — Dit was nooit anders geweest, o neen. Maar het was niet altijd even duidelijk aanschouwelijk gemaakt. En daar-

om heeft God dit slotaccoord der ouverture van het Nieuw Verbond zó wonderlijk gemaakt: alle luisteraars van 't vleesch loopen proestend de concertzaal uit.

Maar Paulus heeft het later wel verstaan. Hij kwam als misgeboorte in de kerk, de zedende kerk. En toen hij namens haar aan 't werk loog, toen was er een doorn in zijn vleesch, en een engel des satans sloeg hem met de vuisten. Het bleef met hem een raar accoord. Zwijgt nu voor Hem, die hier muziek maakt. Zóó alleen kon deze glansloze Paulus verslonden zijn door den inhoud van zijn eigen prediking: een Kurios, de eenige Heer, die dof en zonder glans en bloot en schamel aan een kruis geslagen was, een doornenkroon in het vleesch, van satan zelf geslagen, met vuisten geslagen, en nochtans kracht en wijsheid Gods.

— Hun, die gelóóven.

Die dus gebléven zijn, ook toen dat rare slotaccoord zoo lang, gerékt werd.

K. S.

Verbetering. In het artikel „Uit de Schrift“ van de vorige week is in het zetsel een regel op een verkeerde plaats gezet. Pag. 354, kolom 1, regel 21 van boven moet niet zijn:

„nieuwe en toch oude Israël, dat hier bij Petrus en“, doch:

„niet eens kan denken, tot dézen man zegt Petrus — en“.

KERKELIJK LEVEN

„Wij“-preken.

Prof. Karl Barth heeft op Zondag 7 Juni l.l. in de „Universitätsgottesdienst“ in de slotkerk te Bonn een preek gehouden over „de arme Lazarus“, Luc. 16:19—31.

Deze preek is thans afgedrukt in „Zwischen den Zeiten“, het bekende tijdschrift van de Zwitsersche theologen (9e Jahrg. 1931, Heft 4).

Deze preek is een typische verkondiging van het woord, dat Barth altijd weer predikt, dat hij overal weer in de Schrift en bij Luther en bij Calvijn inleest in teksten en citaten.

't Is ook een bijzonder type van de populaire „wij“-exegese. Als men preekt over Judas: „wij“ zijn Judas — over Petrus op de golven: „wij“ zijn Petrus — over de rijke man: „wij“ zijn de rijke man — over de arme Lazarus: „wij“ zijn de arme Lazarus.

't Gevolg is, dat „wij“ heel gemakkelijk zitten onder deze ontdekkende preeken — niemand wordt er kwaad om: „wij“ dat zijn we immers allemaal?

„Wij“ wankelmoedige Petrus! dat maakt immers den hypocriet gerust. Hij dobbert wel eens tusschen hoop en vrees: hij is een Petrus. Door een echte preek over Petrus zou hij allicht nog wakker schrikken uit zijn doodslaap, maar nu is hij er nog heerlijk door ontroerd.

„Wij“ Judas. Verraders van onzen Heer! wat zullen we dan den man die een beetje op Judas lijkt, van thans, die zijn Heer verlaat voor dertig duizend gulden, lastig vallen? Wat zullen wij nog staan tegen vijanden des Heeren? Wat zullen wij nog front maken tegenover het Bolsjewisme en Doopersche afwijzing van Overheidszwaart?

Zulke „wij“-preken breken de scherpte van het zwaard des Geestes — zij nemen de klem van het Woord weg.

De Barthianen hebben het steeds over de momentele concrete „Entscheidung“: de beslissing in het concrete geval bij het concrete Woord Gods voor mij — welnu, deze „Entscheidung“ wordt door deze „wij“-exegese totaal onmogelijk gemaakt. Want dit „wij“ is zóó algemeen en zóó vaag gemaakt en zoo los van alle werkelijke historische situatie: dat ik op Zondag 23 Aug.